

บทโครงร่าง (Story Outline)

ภาพยนตร์ เรื่อง ควาย ควาย (Get the Fuck out)

Copy writer :

SUDIN CHAOHINFA สุทิน ชาวหินฟ้า
dfilm school / www.igoodmedia.net
e-mail – sudin.expert@yahoo.com
phone – (+66) 8 8291 9232
date –29 November 2017

Length : 15 sec.

Theme :

สุรา ทำให้คนดื่ม ขาดสติยั้งคิด และแสดงธาตุ
แท้ออกมา

Genre :

ตลก – comedy

Premise:

เกิดอะไรขึ้นกับ หมู่มใหญ่อาชีพให้บริการ
โทรคมนาคม หลังเผชิญหน้ากับกลุ่มวัยรุ่น
แบบไม่ตั้งใจ

Synopsis :

หลังจากดื่มฉลองความสำเร็จบางอย่าง ที่
ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ในย่านชนบท ราวห้าทุ่ม
หมู่มใหญ่ อารมณ์ห้าว ทำงาน ที่ไอที มี
อาการเมาเล็กน้อย เผชิญหน้ากับเด็กวัยรุ่น
นิดหน่อย มันเป็นความเข้าใจผิดของเขาเอง

... เขาประสบอุบัติเหตุ ขับรถชนควาย เพราะ
ถูกวัยรุ่นต่า แต่โชคดี มีคนช่วยห้ามส่ง
โรงพยาบาลทันเวลา. หลังกลับบ้าน เขาเพิ่ง
รู้ตัวว่า เขาเข้าใจผิดอย่างมหันต์ จนต้องนอน
เจ็บ รักษาตัวไปอีกนาน.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1

รถของผม มันจอดรอผมอยู่ที่นั่น. ผมจำได้
เครื่องหมาย TOT แผ่นเบ่อเริ่ม ยังแปะติดที่ข้าง
ประตูคนขับอยู่เลย ... ผมรีบเดินตรงไปหามัน มัน
อยู่ไกลๆ แค่นี้. แต่ทุกคนที่ผมเดินผ่าน ชอบมอง
ผมด้วยท่าที่เย้ยหยัน. มันจะมองหาหอกอะไรวะ ก็
ที่นี่เป็นร้านอาหารที่ดีที่สุดที่เดียว. มันเป็นร้านของ
เพื่อนผม ผมจะมาใช้บริการ เมื่อไหร่ ตอนไหนก็
ได้. เห็นไหม บ้ายชื่อ “ร้านหมูจุ่ม คาบณรงค์” มัน
ก็บอกอยู่แล้วว่า เพื่อนผมนะ มันเป็นคนมีดี.

องก์ 2

ผมต้องรีบแล้ว ต้องกลับให้ถึงบ้านให้เร็วที่สุด
ไม่จั่งอื่นงั้นแน. เมียผม มันเอาผมตายแน่. ผมรู้พิช
สงมันดี ... ผมพยายาม บังคับขา ให้มันเดินตาม
ร่องรอย ที่มันควรจะเป็น. แต่มันไม่ค่อยเชื่อ มัน
อ้างว่า ผมดื่มจัดไปหน่อย. ไอ้บ้า แค่นิดหน่อยเอง.

ซึ่งมันเถอะ ตอนนี่ ผมก็เข้ามาในรถเรียบร้อยแล้ว. ผมสตาร์ทรถ และขับออกไป. ผ่านพวกวัยรุ่น ที่ห้าคน กับรถแมงกะไซค์ลั๊วๆ ของพวกมัน. ผมเปิดกระจกรถ ตักเตือนไปสองสามคำ ...

ไอ้เด็กพวกนี้ มันไม่มีอะไรจะทำรีไรงวะ เทียวออกมาเล่นพ่วนกลางดึก. ที่นี่ไม่ใช่กลางกรุงสักหน่อย ไม่มีอะไรน่าเทียวซักอย่าง ก็แค่บ้านนอก มีถนนไฮเวย์ผ่าน กะห้างเซเว่นเล็กๆ ก็เท่านั้น.

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ... ผมรีบรับทันที. เสียงนังแนน มันพ่นใส่หูผมจนชา แต่ผมไม่ถือสาหรอก นิสัยมันก็ทำเป็นดูไปงั้นแหละ พอผมไปถึง เขาจุกตบแก้มซักจาด ประเดี้ยวมันก็หาย. แต่ที่ผมรำคาญก็คือ ไอ้แมงกะไซค์ ของพวกแกงค์วัยรุ่นเมื่อตะกี้. มันตั้งใจมากวนผมแน่ๆ ขับแข่งหน้ารถผมไป พักนึง แล้วก็ชดอหยุดสู่มหัวกัน เหมือนอยากจะลองดีกะผม.

ผมเหยียบคันเร่ง. นั้งไง พวกมันหาเรื่องแล้ว. ขับมาประกบข้างรถผม. ผมเปิดกระจกรถอีกครั้ง กะจะคำดั่งสอน ให้รู้จักสำนึกชะบ้าง ว่าใครเป็นใคร แต่มันไม่เกรงกลัวผมเลย.

“ความ ความ”

ผมรู้สึกเลือดฉืดขึ้นหน้า ที่มันด่าผม ... ไอ้เด็กแวร ผมไม่ได้ไปกวนตีนมันสักหน่อย พวกมันแน่

มาก ที่กล้าเหยียบจมูกเลือดอย่างผม. พวกมึง รู้จักกู น้อยไปซะแล้ว ... ผมคิดในใจ และจ้องหน้าพวกมัน แบบไม่ละสายตา.

“มึงติ ควาย ลี๊ด !!!”

...

จากนั้น ผมรู้สึกว่ามีของแข็ง พาดที่หัวของผม โครมใหญ่ ... แล้วผมก็ไม่รู้สึกอะไรเลย.

องก์ 3

จนกระทั่ง รุ่งเช้า ของอีกวัน ... รู้สึกตัว ปวดหัวหนึบๆ ใต้ตึกบ้านเดี่ยว นี่มันจะเอากันถึงตายรึเงาะ เต็กสมัยนี้ น่ากลัวจริงๆ.

แต่ ... เฮ้! ที่นี่ไม่ใช่บ้านผมนี่. รู้สึกมีสายอะไรระโยงระยางเต็มตัวผมไปหมด ... อ้าว นี่มันโรงพยาบาลนี่หว่า ... นั่น ใต้ตึกรงค์ เพื่อนผม ยืนจ้องมองผมที่ปลายเตียง มันขยับเข้ามาใกล้ๆ ผม.

“จับไอ้พวกเต็กเวร ที่ตีหัวกู ได้ยัง?” ผมรีบถาม สวนออกไป “ไอ้ห่า ค่ากูไม่พอ ตันมาตีหัวกูซ้ำอีก”

คาบรงค์ หัวเราะ ใส่ผม ... มันน่าขำ ตรงไหนวะ

“ไอ้บ้า มึงขับรถชนฝูงควาย ตรงทางโค้งโน่น

เค้ากำลังขนควายไปให้ทำงาน แห่ควายที่จังหวัด
พุงนี้เข้า”

อ้าว ...

หลังจากนั้นสามวัน หมอกก็ให้ผมกลับบ้าน. ดี
นะนั่งแนมมันไม่บ่นซักคำ ปราณบัติผมอย่างดี สม
กับเป็นเมียที่น่ารักจริงๆ ... ผมมารู้ตอนหลัง จาก
คำบอกเล่าของเมียสุดที่รักว่า คนที่ลากสังขารผม
ไปส่งที่โรงพยาบาล ก็ไอ้เต็กเวรพวกนั้นแหละ.

“เวรเชีย!!” ผมสับสนออกไป แบบไม่ตั้งใจ.

“พีน่ะแหละ เวร เต็กพวกนั้น ตะโกนบอกว่า
ควาย ควาย พี่ก็ไม่เชื่อ”

จบ.